Собінов приїхав на гастролі.
Золотий сезон. Найкращі ролі.
Собінов співає на Вкраїні
ув "Онєгіні" і в "Лоенгріні".
Собінов співає в "Майській ночі".
Тисячі послухати охочі.

Наша опера заледве набирає сили,
й раптом — світове іменння в ній оголосили.

Жовтню — перший лиш десяток. Ще зіяють рани,
ті, що нашому народу завдали тирани,

як була на рідну мову люта заборона,
як жорстоко її царська тиснула корона.

А сьогодні море звуків плещеться безкрає:
в українському театрі Собінов співає.

Але що це? Ярославець, корінний волжанин,
українською співає. Знак любові й шани.

Для волжанина, напевне, нелегка то праця —
кожне виплекати слово, знати, не збиваться!

Сотні слухать Лоенгріна, й Ленського охочі,
і Левка у "Майській ночі" слухать до півночі...

Грім овацій. Свіжі квіти. Захват по виставі.
Коло нього і артисти, й глядачі цікаві.

— Ви пробачте нам, — аж сяють молоді дівчата, —
а по-українськи важко ролі вам вивчати?

Він, симпатію відчувши в їхньому нестримі,
лиш очима усміхнувся, ще в костюмі й гримі:

— Може, декому і важко, та признатись мушу,
легко все мені красиве западає в душу.

У Москві я Заньковецьку бачив на гастролях,
українських корифеїв у найкращих ролях.

В юні роки з ними навіть виступав укупі,
у Сад омського Миколи в українській трупі...

В нашім мовнім багатоголоссі
Собінов хвилює нас і досі.
Золота сторінка не зів'яне.
То хіба ж могли тоді кияни,
як і харків'яни, й одесити,
на руках артиста не носити!